

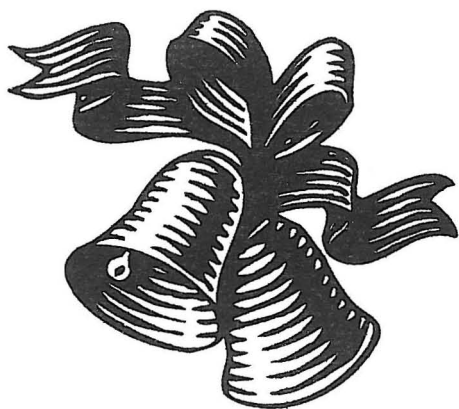
Rozhovory se životem

40

OBSAH

1. Úvod-----	5
2. Přátelství-----	6
3. Zdraví a nemoc-----	8
4. Léčivá energie ducha-----	10
5. Citrusové plody-----	12
6. Odchod do neznáma-----	14
7. Víra myšlení-----	19
8. Přání-----	23
9. Věř a bude ti dáno-----	25
10. Meditační těžkosti-----	27
11. Zábrany v duchovním vývoji-----	30

Texty mohou být šířeny za podmínky, že toto se bude dít v nezměněné
a nezkrácené verzi zdarma a bude uveden zdroj
www.rozhovorysezivotem.cz

*Když nebudeš odpouštět sobě, budeš
lehčeji odpouštět jiným*

Talmud

Již léta k vám přicházíme a snažíme se prosvěcovat temnotu lidských duší pro duchovní pravdu, která vám otvírá bránu návratu domů. Země není váš domov. Život na ní je jen krátký výdech, který vám umožňuje napravit vše nedobré a nesprávné, co jste zde ze svých minulých životů zanechali.

U mnohých, lze říci u většiny z vás, přehlušuje vnější život a jeho hmotné návyky, nároky, požitky, nedostatečný boj proti vlastním slabostem, volání duše po změně a obratu k rozvoji hmotě nadřazeného ducha. Posloucháte naše slova a rady, ale kde zůstávají vaše předsevzetí, pevná vůle, skutky a snaha jít přímou cestou k přijímání duchovní pravdy, k poznávání podstaty, smyslu a úkolu probíhajícího života?

Jsme posly Boha a Krista. Naše slova k vám nejsou ohlasem abstraktních požadavků a iluzorních existencí, ale fundamentem největší síly univerza, lásky, kterou vám přinášíme s touhou, abyste ji přijali a nechali růst. Láska vám otevírá perspektivy všeho, po čem toužíte v životě současném i budoucím. Využijte čas, který ještě stojí před vámi. Získat znovu vše, co jste dobrovolně ztratili, není lehké a vyžaduje dlouhý boj. Jeho vítězství leží ve vůli každého z vás.

Váš vnitřní, současný stav, bez ohledu na jeho vývojovou výšku, je sumou vaší minulosti, působícím exponentem přítomnosti, budoucnosti a věčnosti. Jestliže ve vás probudí moje slova snahu o objektivní poznání sebe sama, přestanete obviňovat Boha ze svých životních těžkostí a ztrát a uvědomíte si, že vycházejí z vás samých, z vašich k vnitřnímu růstu promarněných příležitostí.

Přemýšlejte o dědictví, které jste si zvolili a jež vás často tíží a tlačí k zemi. Nastupte s odvahou cestu ke světlu, posilování silou svého Otce. Každý dobrý skutek a myšlenka nového dne plní vás silou a vytrvalostí, nadějí, láskou a novým poznáním na cestě k cíli, jemuž jdete s milióny duší celého univerza stále blíž.

Přátelství

Většina lidí používá slovo přítel bez dlouhého přemýšlení a úvah a stejně tak mělký je i jejich vztah, který přátelstvím nazývají. Přítelem je jim každý, kdo je jim sympatický a splňuje bez odporu jejich přání a nároky. Toto přátelství je velmi rychle nahrazeno nepřátelstvím, jestliže jim nepomůžeme v situacích a životních nárocích, které nemůžeme před svým svědomím zodpovědět nebo projevíme-li názory a vůli vlastní.

Vpravdě je význam přátelství zcela jiný. Můžeme žít s lidmi, ke kterým máme sympatii a důvěru, které ceníme a vážíme si jich, protože s nimi máme nejlepší zkušenosti a přesto nemusejí být našimi přáteli. Zeptáte-li se toho, kdo si je vědom hodnoty opravdového přátelství, zda má přátele, odpoví vám upřímně: „Mám dobré známé. Přátelství od nich neočekávám.“

Podstatu přátelství tvoří vzájemnost pocitů, životních názorů, shodnost charakterového zaměření, vykazuje vysoký stupeň vzájemné tolerance a harmonie, duševního souznění. V dobrých i těžkých dobách nestaví na slovech a předstíraném cítění, ale na skutecích viditelných i skrytých. Nemůže být nikým a ničím rušeno, nepodléhá náladám a času a není zaměřeno na hmotné výhody.

Pravé přátelství je velmi vzácné. Dochází k němu jen mezi vyzrálými jedinci, schopnými morální čistoty a kontroly sebe sama. Pravé přátelství se neprojevuje slovy, protože vychází z nitra. Vyžaduje osobnost bez egoistického pozadí, která dovede říci příteli nejen zaslouženou chválu, ale upozorní i na jeho chyby a slabosti slovy, která ho posilují k práci na sobě samém. K tomu je třeba jemného vcítění se do jeho duše, tolerance, porozumění a poznání, že můžeme vyžadovat od druhých jen to, co jsme schopni plnit a dělat sami.

Všechno, co nesplňuje požadavky pravého přátelství, je jen zdánlivým, pomíjivým vztahem, který končí tam, kde začíná prospěch a společenský zisk. Ale neměl by vést ke vzniku antipatie a k nepřátelským vztahům, jak k tomu ve skutečnosti často dochází.

Důvody vzájemného vzdálení se a rozporů vycházejí často ze skutečnosti, že očekáváme od svých „přátel“ víc, než jsou nám schopni

dát, že rádi posuzujeme podle vlastních zkušeností, náhledů, přesvědčení a vlastní etické zralosti, aniž bychom znali vnitřní život a vztahy posuzovaného. Naše myšlenky a představy se začínají formovat hned v okamžiku, jakmile někdo začne hovořit. Většinou pozdě poznáváme, že situace a problémy, které jsme nepromyšleně řešili, byly jiné, než jak jsme je v prvním okamžiku viděli. Před každým slovem je nutné nechat si čas a vcítit se do myšlenek a pocitů cizích, chceme-li se vyhnout omylům, které zatěžují obě strany mnohdy na celý život. Jedním z nejtěžších požadavků pravého přátelství je podřízení vlastní vůle vůli partnera, pokud má pravdu a je v právu. Ale i zde musíme dobře uvažovat a rozeznávat podřízení a podléhání. Jestliže plně pomůžeme vlastní vůli, nepodřizujeme se, ale podléháme vůli druhého. Tím se stáváme dobrovolně bezmocným nástrojem.

Opravdovým přátelům je pojem dominance, převaha, zisk, násilí a podléhání cizí. Nic není pro člověka těžší než závislost a zotročování vlastní vůle. Všichni chceme být volní, ale nikdo z nás volný není. Zotročení vlastními nesprávnými návyky, předsudky, chybami, strachem klademe svému duchu stále znovu pouta a zabraňujeme mu v rozletu tam, kde jsou láska, pravé přátelství, tolerance a porozumění trvalým stavem.

Učme se vnímat své přátele zevnitř a ne zvenčí. U většiny z nich vnímáme hlavně jejich oblek a spokojujeme se s povrchními slovy. Dopřejeme-li si dostatek času zadívat se nejprve do jejich očí, otevírá se nám pohled do jejich duše a charakteru a nepotřebujeme slova. Tam začíná cesta pravého přátelství.

Při úspěchu je člověk překvapen množstvím těch, kteří náhle objevili, že jsou našimi přáteli.

Maurois

Zdraví a nemoc

Nemoce člověka nevycházejí z fyzického těla, ale z duše. Pro jejich zvládnutí je potřeba pečovat o harmonii duše modlitbou, kontrolou nepříznivých myšlenek, návyků, bojem proti strachu a pochybnostem a zesilovanou důvěrou ve vyšší pomoc při jejich zvládnutí.

Rozumové vědomí člověka je zatěžováno nejen nezpracovanými zážitky života současného, ale i minulého a jestliže propadá beznadějí a nebojuje proti symptomům procházející nemoci změnou svých nedobrých životních návyků, myšlení a nesnaží se o posilování duše silou vůle a důvěrou v uzdravení a vyšší pomoc, blokuje se pro příjem léčebných, kosmických energií.

Mnoho tělesných a duševních slabostí považují mnozí za genetický potenciál nebo následky nesprávné výchovy v dětství a domnívají se, že například rány, šoky, nespravedlnost a tvrdost okolí vyvíjející se duše není dítě schopno zpracovat a přenáší si je do doby dospělosti.

Duše dítěte se pevně manifestuje v jeho fysis až po desátém roce a bolestné prožitky útlého dětství nezanechávají v dospělosti tak silné psychické stopy jako poruchy, které souvisejí s jeho dřívějšími životy. Tyto příčiny nejsou pozemskými psychology a lékaři, kteří nemají víru a dostatečné duchovní vědomosti o existenci duše diagnostikovány a proces uzdravení zaměřený jen na hmotné tělo. je není schopen odstranit.

Léčebné procesy jsou zdlouhavé a méně úspěšné, pokud nedosáhne inkarnovaná duše harmonii se zážitky, jež v minulém životě ohrožovaly její vědomí a nenahradí je zážitky současného života zaměřenými na hmotě nadřazenou božskou energii. Tato energie kosmické životy nejen tvoří, ale i udržuje na jejich vývojových cestách. Jejím působením dochází k zeslabení a rozpuštění nepříznivé energie všech probíhajících nemocí.

Energetický rozdíl mezi vědomím těla a duše je nutné procítit nejen myšlenkově, ale i citově, protože obě vědomí jsou ve svém vývoji navzájem závislá. Jejich příznivé působení lze docílit následujícím cvičením:

Položte levou ruku na pravé stehno a pravou ruku na levé. Tím dochází k pulsaci magnetických polí těla tělesnou elektřinou. Snažte

si střídavě uvědomovat obě složky vaší existence: duchovní i tělesnou. Oslovujte svoji neviditelnou, duchovní podstatu a prostě ji o radu a pomoc v probíhajících zdravotních problémech. Duchovní princip každého života, božská kreativní síla s níž získáváme kontakt pomocí modlitby, vyrovnává vnitřní disharmonie a z nich rezultující napětí – nemoce a nechává proudit přes éterické tělo aury k prosícímu léčebnou kosmickou energii, která ho uzdravuje.

Tato energie je schopna uzdravit i nejtěžší nemoci, ale nesmíme zapomínat, že mnohé těžkosti jsme si přinesli do současného života jako karmické břemeno. Ale i ony jsou důvěrou a prosbou o pomoc ulehčovány a správně zaměřeným životem zvládnuty.

Učme se uvědomovat si a poznávat pramen našich nemocí. Nejsou trestem Boha, ale působením chyb vlastního života minulého i současného a budme připraveni je akceptovat. U mnohých z lidí jsou jedinou možností duševní přeměny a přechodu od materie těla, k jemu nadřazenou životní složku, k duši, ale i ke změně jejich doposud nezdravého života. Neztotožňujte se s nemocným tělem, neomamujte své tělo a jeho volání po harmonii množstvím chemických substancí, ale obraťte svoje myšlení a prosby důvěře ve vyšší pomoc. Kontrolujte svoje myšlení a odmítejte uzdravení blokující impulsy strachu a beznaděje. V okamžicích strachu položte volně levou ruku dlaní na levé stehno, dlaň pravé ruky položte volně na pravé stehno a představujte si, jak z center vašich chodidel stoupá světlo, které vytlačuje strach a všechny nepříznivé duševní blokády z těla.

Soustřeďte se do centra temenní čakry slovy:

„Síla ducha zahaluje všechna moje tělesná vědomí mírem, klidem, harmonií. Božská energie působí v mém těle, v mé duši.

Pane, posiluj mého ducha přílivem božské síly, která mne uzdravuje!“

*Vše se může uskutečnit, co si je člověk schopen představit.
Jinak by k představě nedošlo!*

Léčivá energie ducha

Působení a síla těchto cvičení vyžaduje důvěru v pomoc, vytrvalost a schopnost odpoutat své myšlení od běhu denních událostí, starostí a zájmů a zaměřením se na sílu svého ducha, jehož léčivá energie přenesena na tělesné orgány aktivuje zdraví a harmonii těla i duše.

Důvěra v pomoc, síla vůle, vytrvalost, boj proti nezvládanému myšlení, představám a nepředstíraná víra v Tvůrce, Jehož sílu a lásku nosíme ve svém nitru, jsou bezpodmínečnou podmínkou působení prováděné léčebné meditace. Nejvhodnější dobou pro její uskutečnění je večer. Může být prováděna vsedě nebo při ležení, přibližně půl hodiny. Nohy zkříženy, ruce spojené. Tělo tvoří uzavřený systém, který nepropustí proudící energie navenek.

1. Vědomé uzavření aury a kontrola myšlení. Okamžitě odmítat všechny dorážející myšlenky, představy, starosti a emoce.
2. Vroucí modlitba k Bohu, Kristovi, duchovnímu průvodci, prosba o jejich pomoc při zvládnutí dorážejících slabostí a nedostatečné schopnosti koncentrace.
3. Představa, jak s láskou objímám své tělo, všechny své tělesné orgány, zvláště nemocné. Rozhovor s nimi, přesvědčení, že je jim přinášena síla uzdravení.
4. Víra, že každý člověk je nositelem silně působících léčivých sil ducha, které probuzeny proudí s pomocí božských pomocníků celým tělem. Vysíláme je vědomě delší dobu na nemocné místo.
5. Soustředění se na vnitřní ticho, proudění tepla a harmonie celým tělem.
Každá dotírající myšlenka, představa, strhávají cvičícího z Vyššího Já (ducha) zpět do nižšího já, (ega). Rozhodujícím pomocníkem je vůle.
6. Po určité době vytrvalého cvičení dochází pomocí Kristova světla v nás k proudění léčivé síly ducha k pročištění a oživení celého těla, k duševní harmonii a zesílené obraně před dalším onemocněním.

7. Ukončení vroucí modlitbou, díkem za pomoc a prosbou k duchovnímu průvodci o uzavření aury.

Dojde-li během koncentrace k předčasnému spánku, uzavře váš duchovní pomocník nedokončené cvičení a uvolňování léčivé síly během spánku.

Otče, vše, co mě bolí a tíží, pokládám k Tvým nohám. Tvá vůle se staň! Rozhodni sám, co je pro mne dobré, neboť Tvá vůle je pro nás vždy to nejlepší!

Posiluj ve mně důvěru ve Tvoji lásku, vedení, ochranu a dej mi sílu vydržet a trpělivě čekat na Tvoji pomoc, která vždy přijde v pravý čas. Otče, děkuji Ti za vše!

Johannes v. K.

Citrusové plody

Z citrusových plodů jsou pro lidský organismus nejvhodnější jako kořenící doplněk citrony. Pomeranče jsou pro naše stravování také vhodné, ale skrývají zejména pro děti, určité nebezpečí. Podílejí se na růstu různých alergií, například kopřivky a mnohdy nepříznivě ovlivňují dětský imunitní systém.

V době středověku se proti horečkám používal odvar z vrbové kůry. Obsahoval salicyláty, které zabraňovaly vzniku alergií.

V době renesance se dovážela hlavně pomerančová kůra, která nemá potopudné účinky a působí negativně na celkovou látkovou výměnu. Čaje z pomerančové kůry jsou sice lahodné, ale působí nepříznivě na celkový tělesný organismus, zvláště v současné době, kdy je pomerančová kůra často chemicky preparována. Podporují růst a šíření kožních vyrážek, hlavně u střední generace a u seniorů. (Potahové obaly pastilek, dražé, pilulek a podobně) Zvláště mandarinky, pěstované v oblastech Středomoří, obsahují množství chemických prostředků, používaných pro jejich rychlé dozrávání.

Citrony a limetky jsou méně nebezpečné, protože nejsou tak často chemicky ošetřovány. Stejně nebezpečné jako mandarinky jsou z Kypru dovážené grapefruity. Americké plody jsou mnohem čistší a kvalitnější. Jejich jádra jsou v Americe využívána jako léčebné prostředky.

Nejškodlivější zeleninou v našich klimatických podmínkách může být mrkev, která vlivem určitých podmínek při svém růstu, obsahuje mnoho dusíku a může způsobit i těžké otravy. Důvodem je chemicky hnojená půda obsahující přemíru dusíku. Tento fakt potvrzují poznatky posledních desetiletí, kdy umíralo po používání mrkve otravou organismu mnoho do tří let starých dětí.

Stejně nebezpečí vykazuje i rebarbora, šťovík a mnohdy i mangold a špenát. Používání této zeleniny není doporučováno při onemocnění ledvin.

Kořenová petržel, celer a pastinák zesilují abortivní, potratové účinky u těhotných žen. Jejich nať tyto účinky nemá, ale přesto je nutná určitá opatrnost při jejich používání.

Na závěr pár slov o rostlinách způsobujících rakovinu. Rostliny pěstované v ekologicky čistém prostředí zhoubné účinky rakoviny neznají. Existují však místa, ve kterých vážou mnohé rostliny za určitých podmínek, ve svých tělech škodlivé zplodiny z půdy. Například kopřivy vyrůstající v blízkosti odpadových skládek a rumišť, ale i podběl, brutnák, planý kerblík, světlík, chrpa polní, truskavec ptačí, jestliže vyrůstají na chemicky zamořených plochách.

Všechny tyto poznatky zdůrazňují nutnost odstranění rostoucího zamořování přírody chemickými substancemi, udržování její přirozenosti a čistoty nejen pro současnou generaci, ale i pro pokolení budoucí.

Podle M. Treben zpracovali J. a Z. Sedláčkovi

Lidský život lze přirovnat k životu ptáků. Jakmile přijde „jeho den“, musí letět každý sám!

Čínské přísloví

Odchod do neznáma

Každý život má svůj vyměřený běh a trvání, přiměřeně úkolům a karmickým požadavkům, které ho provázejí. Lidé jsou si vědomi, že proti zákonitosti odchodu je marné bojovat, ale brání se, posilování pudem sebezáchovy a hlavně strachem před tím, co mu následuje, co neznají. Snaží se konec pozemského života odsunout ze svého vědomí, protože si ho mnozí představují jako propad v prázdné nic.

Toto nic však neexistuje. Tvůrcem a udržovatelem životů je prasíla, člověkem nazývaná Bůh. Bůh, nadhmotná existence, stvořil bytosti ku svému obrazu ze životním principem oživené vlastní síly a světla, jiskry, kterou nazýváme duch. Duch je pravou podstatou člověka, ne jeho dočasný obal, hmotné tělo, které duchu pouze umožňuje na hmotných planetách inkarnační vývojové cykly. Po smrti nepropadá pravé Já člověka v nic, ale vrací se do nadhmotných dimensí, z nichž vyšlo. Hmotné tělo se vrací k zemi, z jejíhož ódu bylo stvořeno.

Bůh je u mnoha lidí prázdná nebo nesprávná představa, provázená ne láskou, ale strachem. Vlivem ne vždy správných dogmatických nauk, připisuje člověk Bohu již celá staletí působení vlastního zla, které často činí Jeho jménem a označuje ho jako boží vůli. Náboženské války, nesnášenlivost, nedostatek tolerance vůči jinak smýšlejícím, snaha o bohatství, moc a nadvládu nad člověkem, prázdné ceremonie a nauky, které nevedou člověka k lásce k Bohu, ale ke strachu před Jeho tresty.

Dnešní náboženské nauky staví převážně na představách a učení člověka a proto nejsou schopny vysvětlit věřícím čistou duchovní pravdu. Původní křesťanství stavělo na učení proroků, předávajících čisté duchovní pravdy přímo od božích poslů mediální cestou.

Důležitým požadavkem v současné době je i nutnost, aby ti, kteří se domnívají hovořit jménem Boha, žili sami to, co vyžadují od věřících a byli jim světlym příkladem.

Bůh nemá se vším, co člověk působením své svobodné vůle provádí, nic společného. Je absolutní láska a moudrost. Mohl by, vybaven těmito vlastnostmi stvořit člověka jen pro pár roků ne právě záviděníhodného života na Zemi? Jaký smysl by měl tento život? Proč by byl životní cyklus některých stvoření řadou radostí a jiný plný útrap

a bolestí? Logické vysvětlení, reinkarnace, bylo konfesionálními kruhy násilně potlačeno a co hledajícím zůstalo je nevědomost, nesprávné domněnky, obviňování Boha z působení vlastního nedobra, strach před smrtí, peklem a zatracením.

Strach ze smrti není u všech pozemských kultur stejný. Mnohé národy přijímají odchod svůj a svých milovaných jako dočasné rozloučení s nadějí na opětné shledání, protože věří na existenci a nesmrtnost ducha. Děkuji Tvůrci za oproštění duše z hmotné schránky, těla.

Proč nemají děti strach ze smrti? Stále znovu se stává, že umírající dítě utěšuje bolestí zlomenou matku důvěrou v opětné setkání, protože jeho vědomí, doposud nezatížené mylnými názory dospělých, přijímá smrt jako návrat, ne jako odchod, pokud není jeho vnitřní život zatěžován vyvíjejícím se rozumovým vědomím a názory spoluzijících. Až do desátého roku jsou děti ve stálém kontaktu se sférou, z níž se inkarovaly a se svými vyššími průvodci, kteří je doprovázejí. Hlavně v noci, během spánku, ale i během dne.

Bylo by vhodné hovořit s dítětem již v útlém věku o přirozeném odchodu člověka. Ne hrozit, ale vysvětlovat mu nesprávné domněnky o čertech, pekle, posledním soudu, posmrtném spánku a probuzení pozouny.

Posmrtný spánek existuje, ale jako pročišťovací fáze astrálního těla, které je mnohdy poškozeno chemickými substancemi, jež nemocný před svojí smrtí používá. Netrvá dlouho, nejvýše několik týdnů.

Zemřelý je hned po své smrti schopen další životní aktivity. Posledním soudem jsou výčitky a lítost vlastního svědomí, protože uplynulý život zachycený v životním ódu, který si odnášíme do nadzemí, prochází před jeho očima jako film a duše má možnost poznat, kolik příležitostí k vyššímu posmrtnému životu promarnila a kolik činila v uplynulém životě dobra nebo nedobra. Duchovní osvícenci a jedinci žijící vírou v Boha, Jeho láskou a zákony, strach ze smrti neznají. Přijímají ji jako přechod z jedné životní dimense do druhé.

Švýcarská spisovatelka a čisté medium Silvia Wallimann, vypráví o svém zážitku při umírání blízké přítelkyně:

„Po dlouhé týdny jsem navštěvovala na rakovinu umírající přítelkyni. Trpěla strachem ze smrti a nevírou v posmrtný život. Strach se zrcadlil den ode dne silněji v jejích široce otevřených očích a v úzkostlivých výkřicích v jasných chvílích morfiem nepotlačeného tělesného vědomí.

Jednoho dne, po těžkém předsmrtném boji, otevřela oči a ztrnule upřela svůj pohled do prostoru. Její vzrušení rostlo od okamžiku k okamžiku, náhle se rozzářila a vykřikla radostí naplněná slova: ‚Tatínku, co tu děláš, ty nejsi mrtvý? Jak to, že jste všichni tady? Ach, když je tomu tak, pak už se nebojím. Vezměte mě s sebou! Jak jsem šťastná, jak je to krásné!‘ Po malé chvíli přišla k plnému vědomí a ptala se mne: ‚Viděla jsi je také? Tatínek a obě moje zemřelé sestry pro mne přišli. Žijí v překrásném světě, plném světla, harmonie a nejsou mrtví. Říkají, abych se nebála, že po smrti žijeme dál. Odvedou mne, abych nemusela dále trpět.‘

Obličej, zaplavený slzami, ale rozzářený nevylicitelným světlem, pozvedla obě ruce, jakoby zdvižena neznámou silou svým milovaným vstříc a po krátké chvíli padla s hlubokým vydechnutím zpět, mrtvá.“

Podobné případy nejsou ojedinělé. Kolik bolestí, strachu a vnitřního utrpení bychom si ušetřili vírou v posmrtný život. Hovořte s umírajícími, ale nepředstírejte jim nic. I když tělesné smysly umírajícího nejsou schopny reakce, jeho vnímání duchem je zesíleno. Rozumí všemu, co mu ve svém nitru říkáte. Uvolňované astrální tělo umožňuje odcházejícímu jasnozřivost a vnímání nám neviditelných nadzemských prostorů.

Energie smutku, pláč, nárek pozůstalých přitahují odešlou duši stále znovu do Zemi blízkých sfér, což jí způsobuje bolest a zabraňuje jejímu odchodu do vyšších nadzemských prostorů, kde nalezne mír, obšťastnění a plnění svých dalších úkolů. Nejsilnější pomocí pro umírající, zemřelé, ale i pozůstalé je vroucí modlitba vlastními slovy, podložená důvěrou ve vyšší pomoc.

Co je umírání? Oddělení astrálního těla od těla fyzického, přetržení stříbrné šňůry, nekonečně roztažitelného, elastického pásma, spojujícího obě tato těla. Astrální tělo stoupá do nadzemských dimenzí, energie éterického těla s jeho duchovními centry přechází do energetických center univerza a fyzické tělo se vrací do země, z jejíhož

ódu bylo vytvořeno. Oddělení éterického těla trvá nejméně tři dny, často i mnohem déle.

Uvolněné astrální tělo je stále znovu přitahováno magnetickým polem Země.

Lidé, kteří umírají v nevěře, nevědomosti o posmrtném životě, ve strachu z posledního soudu, pekla, očistce a podobně, trpí předsmrtným bojem a blokuji svoje vyšší vnímání. Nejsou schopni vnímat duchovní pomocníky, kteří je přicházejí odvést. Jsou slepí a hluchí, bloudí zmateně v nadzemském prostoru blízce Zemi a nevědí, co se s nimi stalo. Mnohé duše potřebují měsíce, roky i staletí, aby pochopily, že zemřely a nežijí na Zemi. Hledají stále nové spojení s lidmi a s prostorem, v nichž na Zemi žily. Vnikají do otevřené aury lidí, jejichž životní silou se obohacují a vyžívají se z požitků žijících tím, co sami na Zemi dělaly. To platí zvláště pro alkoholiky, sexuální náruživosti a další lidské slabosti. Hospody a prostory, kde se holduje alkoholu, jsou plné těchto duší, které nutí přítomné k pití a vyžívají se z jejich požitků. Žádný alkoholik, sexuálně posedlý, drogám holdující jedinec není volný a není on sám. Podléhá svým stálým, nesčetným nízkým průvodcům.

Často se lidé ptají, proč umírají děti již v útlém věku nebo proč dochází k potratům. Již na začátku uvádím, že každý lidský život je zákonitě veden, má své karmické úkoly a vyměřenou délku jeho trvání. Do dětského těla se může inkarnovat i vyzrálá duše, která musí krátkou inkarnační periodou ještě vyrovnat poslední zbytky své karmy. Záhy umírající děti mohou být duše, kterým chybí velmi krátký pobyt v lidském těle k tomu, aby mohly postoupit do vyšší vývojové sféry. Již zrození samo, je pro duši těžký přechod a mnohdy stačí ke splnění tohoto úkolu. To platí i pro přirozené potraty. Ve většině případů jsou si tyto děti intuitivně vědomy svého krátkého života na Zemi.

Mnohé dětské duše se inkarnují dobrovolně, aby svojí předčasnou smrtí pomohly rodičům nebo příbuzenstvu k probuzení se z duchovní letargie a k hledání víry v Boha a v posmrtný život. Jejich působení je různé. Mnozí rodiče ztratou svého dítěte vnitřně ustrnou a vlivem negativní energie vlastního egoismu, který není schopen uvolňovat

to, o čem se domnívá, že mu patří, obviňují Boha, místo aby hledali vysvětlení a cestu k naději na posmrtné setkání.

Umělé potraty jsou již od samého začátku vyvíjejícího se embrya těžkým zásahem proti zákonu života. Jeho karmické následky nejsou lehké.

Smrt není konec, jen změna životní formy a jejích kvalit. Život člověka je věčný, protože jeho pravou podstatou je nesmrtelný duch. Tuto pravdu jsme schopni pochopit jen vědomím, projasněným láskou, vnitřní čistotou a vírou.

Spojitost života se smrtí je evoluční silou. „Umíráme, abychom byli stále živí!“

Snažme se stmelit zrození a smrt v harmonický celek, osvobozující nás z duchovní temnoty ke světlu poznání a vzkříšení!

Skutečné náboženství je ustálený vztah člověka k nekonečnému životu, vztah, který spojuje jeho vlastní život s nekonečnem a řídí jeho skutky.

Podstatou každého náboženství je odpovědět na otázku, proč žiji a jaký je můj vztah k nekonečnému světu okolo mne.

Tolstoj

Víra a myšlení

Zvládnout vlastní nedobré myšlenky, pochybnosti, během let v životní návyky přeměněné reakce na impulsy denního života a zamezit jejich dalšímu růstu a rozpětí, není vždy lehké. Vše vyžaduje čas, silnou vůli a důslednost.

Problém myšlenkové kontroly není problémem jednotlivců, ale celého lidstva. V podvědomí dnešního člověka jsou zakořeněny formy egoisticky zaměřené životní aktivity provázené neovládanými pocity závidění, žárlivosti, podezíravosti a strachu o společenské a hmotné úspěchy. Jestliže si je člověk není schopen přiznat a nezačne pracovat na jejich odstranění, rostou a stávají se pánem jeho myšlení, pocitů a skutků a ztrácí nad nimi brzy nadvládu. Každá nesprávná myšlenka musí být odmítnuta již při jejím vzniku. Jinak roste, rozpíná se do širokého okolí a je pramenem, z něhož vycházejí životní nezdary, neoblíbenost mezi spolužijícími a denní problémy procházejícího života.

Co myslíte, to jste. Vaše myšlení nezůstává skryto v nitru. Vyzařuje navenek a téměř každý z vás je schopen cizí myšlenky a jejich hodnoty vnímat. To se projevuje sympatií nebo odporem, s nimiž se u spolužijících setkáváte, ale i nepříznivou vibrační prostředí, v němž žijete a pracujete.

Velkou úlohu v lidském myšlení má víra, Víra v sebe sama, ve vnitřní sílu, která vás provází, víra v dobro a lásku, jimiž přemůžete i nejtvrďšího nepřítele, víra v pomoc v těžkých životních situacích a bolestech, ale i víra v Toho, který vás stvořil, provází a udržuje na životě.

Většina lidí podléhá návykům a názorům, které je provázejí již od raného dětství. Stávají se součástí jejich vědomí a vyrůstají k přesvědčení, o jehož logické podstatě a pravdě člověk nepřemýšlí. Ovlivňováni inspiracemi nedobrych astrálních sil, na jejichž existenci buď nevěří nebo o nich nic nevědí, podléhají bez boje a dobrovolně skrytému zlu. To, co nelze vnímat tělesnými smysly, je pro ně pouhou fantazií.

Průběh vlastního myšlení musí být neustále znovu a znovu kontrolován. Tak jako stavitel musí nejprve vytvořit pevný plán, než

začne stavět novou budovu, musí i člověk nejprve pracovat na svém myšlení, představách a názorech, než je převede do reality denního života a staví na jejich základně nová rozhodnutí a činy. Čím preciznější a důslednější kontrole podléhají, tím krásnější a pevnější je fundament a růst nového chrámu v jejich nitru. Okolí a cizí myšlenkové projekce jím mohou otřásat, ale on zůstává pevný.

Mnozí z vás jsou zatvrzelí, vnímají skutečnost procházejícího života egoisticky, přiměřeně vlastním představám a názorům a zanechávají ve svém životě stopy zaměřené ne vzhůru, k vzestupu, ale do hloubky a propadu. Mnozí klopýtají na své cestě sem a tam, až ztratí směr a nejsou schopni se odpoutat od místa, na němž stojí. Bloudí v kruhu, jemuž chybí život a pohyb osvobozující duši k vzestupu a růstu. Nutí ostatní přejímat jen dogmaticky zaměřené pravdy, protože vnitřně blokováni, nejsou schopni jiné přijmout.

Rozhodujícím pomocníkem lidského života zůstává víra v existenci vyšších dimenzí než je planeta Země. Víra v existenci síly, která životy udržuje, vede a chrání, a snaží se je vyvést z bludného kruhu nesprávných nauk, domněnek a představ. Pro většinu pozemšťanů je víra ve vyšší existenci než je lidské já problémem, jenž posilován již celá staletí často logice a pravdě odporujícími naukami, učinil z člověka automat, jenž bez přemýšlení přebírá a zařazuje do svého života vše, co je od dětství vkládáno do jeho vědomí.

Pozemská víra, její egoisticky zaměřená labilita a formy se liší od víry na jiných planetách. Jako příklad lze uvést planetu Neptun, kde není víra vnucovaným aspektem, provázeným válkami, násilím, egoismem a fanatismem, ale vnitřně prožívaným poznáním každého jednotlivého života a jeho dějů. O víře není na Neptunu hovořeno, víra je samozřejmou, neoddelitelnou součástí života každé existence. Projevuje se ne v ceremoniích a slovech, ale ve skutcích a v harmonickém, morálně čistém spoluzití všech obyvatel.

Tak jako byl Kristus posilován a veden ne židovskými naukami, proti jejichž nesprávnému zaměření bojoval, ale vnitřní silou své víry v blízkost Otce, Stvořitele, žijí obyvatelé Neptunu ne všeobecnou vírou, podléhající představám a názorům o ní hovořících, ale čistotou

vlastního nitra, v němž prožívají blízkost Toho, Jenž prosvěcuje jejich život.

K tomu, abyste dosáhli a žili pevnou vírou a Jeho světlem nepotřebujete konstituce, ceremonie a slova, ale vzájemnou lásku, důvěru, porozumění, pomoc a snahu žít to, co On od vás vyžaduje. Jakmile prorazíte stěnu pochybností a od dětství vás spoutávajících návyků a nesprávných, strach vzbuzujících představ o Bohu, stává se to, co nazýváte vírou obšťastňující, živou melodií vašeho nitra.

S přesvědčením, že nejste pouhá tělesnými smysly vnímaná dočasná existence, ale věčným životem obdarovaná stvoření nejvyšší síly univerza, kterou nosíte ve svém nitru, budete schopni pomocí lásky a práce na poznávání a odstraňování svých slabostí dosáhnout spojení se světlem životů celého univerza a stanete se světelnou stopou pro své doposud neprobuzené spolužijící.

Každý z vás má svou vlastní cestu. Snažte se ji nejen najít, ale zůstat na ní a nenechat se svést lákáním na cesty jiné. K čemu vás obdaroval Tvůrce moudrostí? Přemýšlejte a nehoňte se za senzacemi, nehleďte čistou víru, pravdu a krásu na veřejném trhu, ale v hloubi svého srdce. Nevěřte všemu, co je vám mnohdy draze nabízeno. Čisté poznání je předáváno bez vyžadování a očekávání odměny, protože je samo nesmírným bohatstvím, jehož výšku nejste doposud schopni ocenit. „Hleďte a naleznete! Věřte a bude vám dáno!“

K tomu však patří vůle a snaha uvolnit své, lidskými domněnkami a pochybnostmi blokové nitro pro víru, která je schopna hory přenášet. Zodpovědět si objektivně otázky: Co je vlastně můj život, proč jsem zde na nízké vyvinuté planetě Zemi, jaký má můj život smysl. Věda vám tyto otázky není schopna zodpovědět, protože staví jen na moudrosti člověka.

Existence všeho a všech vychází z jediného pramene, z pramene jejich Stvořitele. Hleďte tento pramen. Pro mnohé z vás to není lehké, ale jste denně provázeni dary a silou, které vám dokazují, že nejdete sami. Silou v těžkých životních okamžicích, pomocí všude tam, kde nevidíte východ a ztrácíte orientaci. Splnění prosb, jež vysíláte se nejste vždy schopni otevřít, protože pochybnosti a slabá

důvěra blokuje volání vašeho nitra, ale přesto jsou vám často splněny nebo jste vybaveni silou, abyste procházející tíhu unesli.

Víra se musí stát pevnou, neotřesitelnou součástí vašeho myšlení, cítění a jednání. Víra v dobro, lásku, blízkost, pomoc a žehnajících paže vašeho Tvůrce. Pak ztratí Země její tíhu, bolest a zůstanete pevní a plní vnitřní síly na cestě do Světla a krásy života současného a budoucího.

Náš pozemský život je jen zdánlivým životem, životem časově omezeným, a proto nemůže být naším pravým životem. Tím se stává teprve tehdy, až budeme schopni žít v Bohu.

Proto každý, kdo dosud váháš, začni ještě dnes! Vykroč na cestu Páně!

Je jako hora, kterou nemůžeme přehlédnout, dokud stojíme pod ní. Čím více se blížíme jejímu vrcholu, tím jasněji se nám otevírá její bohatství a majestátnost, blaženost a krása.

Otakar Čapek

Přání

Na Zemi žije mnoho lidí, jejichž život je vázán řetězem nekonečných přání a touhy po získávání stále nových darů. Sotvaže dosáhli splnění jednoho přání, okamžitě staví do popředí další a jejich požadavky nemají konce. Mnozí bez rozmyšlení riskují i těžká provinění proti pozemské zákonitosti.

Většinou jsou to nespokojení, vnitřně nevyrovnaní egoisté, kteří nevědomě ohlušují volání své duše po darech, jejichž existenci si doposud neuvědomili. Hledají a domněle nalézají uspokojení ve splnění hmotných přání, jimiž ohlušují volání svého nitra po bohatství mnohem vyšším.

Ovládnání slepotou pro dary, které již vlastní a jejichž hodnoty si často neuvědomují, například zdraví, dostatek jídla, domov, rodina a přátelé, touží po stále novém a vše, co vidí a líbí se jim, musí mít.

Tento návyk je zvláště nebezpečný u dnešní mladé generace, která není vychovávána k odříkání a vyžaduje splnění svých požadavků bez ohledu na finanční možnosti rodičů. „Co má můj kamarád a co se mi líbí, chci mít i já!“ Nežrídka riskují mladí lidé, často i děti, těžké přestupky pozemských zákonů, ale i jim nadřazených zákonů božských. „Nepokradeš, nezabiješ...!“ Pramen jejich bezbřehé chtivosti musíme hledat nejprve u sebe a v poznání, že náš příklad a výchovné působení nebyly a nejsou správné. Je potřeba již od dětství učit dítě odříkání a vděčnosti za to, co má, a nepodporovat jeho nároky a chtíče přemírou dárků a splněním všeho, co si přeje. Jak těžký mu připravujeme život, který nerozmazluje, ale tvrdě vyžaduje plnění svých mnohdy těžkých nároků.

Nedobrá vliv má i společnost národa a její ekonomické zaměření na zisk a peníze bez ohledu na morální a charismatické hodnoty.

Smysl dnešního života vidí mnozí v „tanci kolem zlatého telete“, peněz. Získat rychle bohatství, ukázat mému bližnímu, že to, co si dovolí on, mohu si dovolit i já, dokonce mnohem víc, i když se utápím v dluzích a starostech o uhrazení denních nákladů. Moje přání jsou rozhodující a ty chci realizovat za každou cenu.

Egoismus a chtivost lidstva roste stále víc. Čím lépe se člověku daří, tím více vyžaduje. Čím více dostává, tím samozřejměji bere, bez potřeby děkovat za vše co má.

Nic není pro člověka těžší než závislost, která zabraňuje rozpětí jeho svobody a vůle. Každý chce být volný, ale neuvědomuje si, jak často vlastními, nevládnutými touhami, slabostmi, návyky a nároky, spoutává sebe sama.

Veźměte si jednou čas a zkontrolujte vše, co již máte. Vše, co leží nevyužitó a zabírá místo ve vašich domovech. Nejkrásnější životní pocity vycházejí z jednoduchosti, skromnosti a nesobectví. Zářící oči hladového dítěte – na naší Zemi jsou tisíce hladem trpících dětí – jemůž s láskou podávám chléb k jeho dennímu životu, jsou nejkrásnějším darem, který plní naše srdce teplem a blažeností, pocity, které nedosáhneme splněním nejnáročnějších materiálních přání.

Vraťme se zpět ke skromnosti a odřikání našich předků.

„Užívej to, co je ti přáno, vzdávej se rád všeho, co nemáš. Vždyť nevíš, co je ke tvému dobru!“ (Gellert)

Čím větší pozemské bohatství vlastníme, tím více toužíme mít a tím jsme nespokojenější. Pro nejvzácnější bohatství však, které můžeme na Zemi získat, zůstávají mnozí slepí a hluchí. Krása, blaženost a teplo blízkosti našeho Otce, při ponoření se do vlastního nitra, které skrývá splnění nejkrásnějších přání všeho bytí.

Věř a bude ti dáno

Je pro nás bolestné pozorovat, že se dnešní lidé potkávají jako cizí bytosti, bez zájmu a ochoty ke vzájemné pomoci a přátelství. Jejich porozumění je zaměřeno hlavně na potřeby a nároky vlastní nebo na úzký rodinný kruh. Ale i zde často převládá egoismus, bezohlednost a rozpory.

Jste přece všichni stvoření jednoho a téhož Otce, který od vás vyžaduje „milujte se navzájem“! Co si však současné lidstvo představuje pod pojmem láska? Všechno, co charakterizuje její opak.

Každý paprsek vyzařující z tepla lidského srdce je sluncem, jež probouzí další životy k růstu a vývoji nádherných květů a plodů. Obohacuje je silou Tvůrce všeho a všech, jejímž nositelem je každý z vás, i když si ne všichni jsou nebo nechtějí být této pravdy vědomi. Blokuji působení božských sil a pomoci nesprávným myšlením, mluvením, nedobrymi skutky a egoismem a vše nedobré, co z nich vychází, přisuzují ne sobě, ale ostatním nebo Bohu.

Lidská duše není pouhým obalem Boží jiskry, ducha, ale i nositelem potenciálu božských energií, které působí v míře přiměřeně vnitřnímu vývoji každé osobnosti, na její současný a budoucí život. Neblokujte je nedůvěrou a nevírou v to, co nejste schopni vidět a hmatat, snažte se je procítit v okamžicích vnitřního ztišení ve svém nitru. Většina z vás „nemá čas“ na uzavření se do ticha nitra. Věnuje ho raději prázdnému tlachání a tělesným požitkům. Prožitky a obšťastnění, jež vám poskytuje ponoření se do hloubi duše, však stojí vysoko nad nimi a je nesčíslněkrát krásnější.

Pozorujte objektivně průběh svého života, přemýšlejte o „zázracích“, jež vás provázejí při řešení životních těžkostí a které přijímáte bez díky jako samozřejmost nebo šťastné náhody a dojdete k poznání síly, o níž hovořím. Vychází z Toho, kdo vás stvořil a provází, i když Ho ponižujete nedůvěrou a stálými přestupky Jeho zákonů bez uvědomění si pravdy, že „co zasíváš, to sklízíš“.

Kontrola vlastního jednání, myšlení a slov, přiznání si a přeměna dosavadních nedobrych návyků, je dlouhodobým, těžkým životním úkolem, který však lze lehko zvládnout vytrvalostí a pevnou vůlí, provázenou vyšší pomocí. Tato pomoc a důvěra, že nejste ve svém

boji sami, jsou rozhodující silou pro všechny těžkosti procházejícího života a zárukou jeho růstu. Naděje a důvěra propůjčují člověku křídla zdvihající ho od kalu a bolestí Země vzhůru k realizaci všeho, po čem touží.

V pozemském životě není nic náhodné. Vše je, adekvátně karmickým požadavkům jednotlivců, zákonitě řízeno. Při setkávání osobností, dobrých či méně dobrých, má rozhodující úlohu co vyzařujete vy sami. Hodnoty vašeho vyzařování jsou obrazem hodnot vašeho vnitřního myšlení a cítění, Proto se snažte myslet a vysílat jen dobro, toleranci, ochotu pomáhat, porozumění a důvěru v existenci vyšší, než je vaše hmotná planeta. Důvěru v sílu, která životy nejen tvoří, ale i vede, zvláště v jejich těžkých životních okamžicích. Tím otvíráte duše a srdce pro naději a Tvůrcem vám vysílanou sílu, kterou v těžkostech dnešního života tolik potřebujete. Důvěřujte v ni a v Toho, kde vám ji daruje. Tato důvěra je nejsilnější ochranou a zárukou vašeho dalšího života.

O, str

Toužíš-li po lásce, rozdávej ji sám! Chceš-li mít přátele, buď sám přítelem! Vyžaduješ-li milosrdenství, buď milosrdný! Toužíš-li po kráse, zkrášluj svět ostatních!

Edgar Cayce

Meditační těžkosti

Stále znovu hovoříte při provádění meditace o těžkostech. Vycházejí z jednoho a téhož pramene, proti němuž dostatečně nebojujete.

Mnoha meditujícím chybí především pravidelnost, trpělivost, vytrvalost, vůle a víra. Dnešní člověk je zvyklý dostat vše hned, a není-li to možné, ztrácí o další snahu zájem.

Meditace je protipól rozumového, vědeckého a ekonomického zaměření. Nezabývá se vnějším světem, jeho nároky a formami, ale bohatstvím a dary našeho doposud neprobuzeného ducha. Její subjektivní zážitky odpovídají individualitě meditujícího a nelze je přenášet na ostatní.

Každým správným cvičením jsme cíli blíž. Máte-li pocit, že jste na hranicích svých meditačních schopností, provádějte přesto svá cvičení dál. Odstraňte ze svého myšlení pochybnosti, kontrolu, úvahy o tom, čeho jste již dosáhli nebo nedosáhli, cvičte uvolněně, bez očekávání úspěchů. Násilné nucení k dosažení vlastních představ a přání přetěžuje meditujícího tělesně i duševně.

Většina meditujících není schopna správné koncentrace. Jejich ego podléhá *bez boje* zesíleným útokům podvědomí, které vyžaduje precisní jednoznačné povely. Neříkejte: „*Chtěl bych být nebo budu klidný*“, nýbrž: „*Jsem klidný, volný, oprostěn ode všech myšlenek, představ a prožitků uplynulých dnů.*“ Rozumové vědomí a podvědomí znají jen minulost a přítomnost. V meditačních začátcích jsou jako umíněné dítě, které nerozumí požadavkům dospělých, v tomto případě impulsům vyššího Já a zatvrzele se proti nim staví.

Mnohým chybí dostatek vůle a trpělivosti. Po přerušení a určitém časovém odstupu je nutné začít znovu s jistotou, že každý den je novou příležitostí dosáhnout cíle a silit svá předsevzetí důvěrou, že to, co chci, dokážu.

Neprodlužujte dobu cvičení, v začátcích cvičte nanejvýše pět minut. Při silných myšlenkových nárazech přerušte meditaci a zkuste to později znovu.

Snažte se posilovat svoji koncentraci i během dne. Postavte se například k oknu, zadívejte se na blízké stromy, ulici nebo cestu, pozorujte květinu na vašem stole nebo v blízkosti ležící předmět, zaměřte svoji

pozornost do dálky nebo na prosvětlené nebe, na pohyb táhnoucích mraků nebo jiné předměty a úkazy, jichž je kolem vás mnoho. Během těchto soustředění musíte cítit vnitřní prázdnotu, uvolněnost bez myšlenek, úsudků a představ a vnímat jen pozorovaný objekt. Zpočátku stačí několik vteřin, během času dojde k prodlužování této koncentrace, aniž bychom si to uvědomili. Pomáhá ke zvládnutí myšlenek a představ a zároveň je posilujícím elementem pro tělo a duši.

Každým správně provedeným meditačním cvičením jsme, i když jen o nepatrný krůček, který často ani nevnímáme, dále.

Silnou zábranou pro toto poznání je nedůvěra v sebe sama. Vychází z rozumového vědomí, které není schopno vnímat mu nadřazené pocity. Pozitivní důvěra nás plní silou a nadšením, vytrvalostí a vůlí jít dál.

Smyslem meditačních cvičení je odstranění tlaku rozumového vědomí a podvědomí, uvolnění cesty k aktivitě Vyššího Já. To však je možné jen odstraněním blokád a otevřením vnitřních bran pro příjem Božské energie. Jednou z blokád je nedůvěra v sílu vlastního ducha, v sílu, která stojí vysoko nad silami těla a rozumu. Většina lidí ji není schopna probudit a využívat, protože nejsou o její realitě dostatečně přesvědčeni. Víra v Boha a aktivitu lidského ducha, i když nadšeně hovoří o víře v jejich existenci, zůstává u mnohých jen na povrchu vědomí. Jakmile nejsou splněna přání, o něž prosí, nebo nedaří-li se jim vše tak, jak si představují, nestaví víru v sílu vlastního ducha a v Boží pomoc do popředí svého myšlení a jednání, ale pochybnosti a nedostatečnou důvěru v jejich působení.

Lidské tělo je jen dočasná hmota, jejíž vnímání je omezeno rozumovým vědomím, vedeným hmotnými smysly, vázaným časem a prostorem. Po vytrvalé, správně prováděné meditaci se podřídí Vyššímu Já.

Struktura pravého lidského Já je duch, který nezná hranice a je se schopen rozpínat v obou životních dimenzích, pozemské i nadzemské bez omezení. Meditace je cesta k jeho uvolňování, k celkovému, pozitivnímu vývoji člověka ve smyslu duchovním, tělesném a morálním.

Nejjistější a nejrychlejší cestou k meditačním úspěchům je láska. Kdo nosí ve svém srdci lásku k Bohu, Kristovi nebo Matce Marii, je se schopen zplna srdce koncentrovat na jejich osobnost, což je zároveň ochranou před rušivými zásahy podvědomí a negativních, nás obklo-

pujících sil. Mnozí potvrzují: „Ve chvíli volání k Bohu ponořuji se plně do pocitu lásky a jsem nesmírně šťasten. Nevím, co je kolem mne.“ Ale i tato láska potřebuje čas. Roste s člověkem a jeho životními problémy, s poznáváním darů Tvůrce, které denně přijímáme jako samozřejmost. U mnohých však zůstává jen cestou prázdných ceremonií a slov.

Neztrácejte při meditaci víru v silnou pomoc duchovních pomocníků, kteří jsou pro nás mostem z dimenze rozumu do reality mu nadřazené. Proste již před začátkem cvičení o jejich pomoc.

Neviditelných pomocníků máme mnoho, ale blokujeme jejich působení netrpělivostí, touhou po rychlém dosažení toho, co chceme a pochybnostmi v to, v co se domníváme věřit. Cvičíte-li s pokorou, oddaností, vytrvalostí, bez očekávání okamžitých úspěchů, přijde brzy poznání krásy, pro niž chybí lidské řeči slova. Prožívejte ji v tichu svého nitra, odkud bude prozařovat nejen život váš, ale i vašich spolužijících. Nehovořte však o svých prožitcích. „*Kdo chce hovořit o nevyslovitelném, ztrácí je!*“

Příchod meditačních úspěchů může trvat týdny, měsíce i roky. Rozhodující je intenzita a vytrvalost boje proti vlastnímu podvědomí a ne vždy dostatečné vůli, pravidelnost cvičení i když se nám zdají neúspěšná, pevná důvěra v sebe, ve vyšší pomoc a vedení a uvolňování vnitřních bloků pro jejich působení. Ke zpevňování do mnoha směrů roztržitého denního vědomí, vede důsledná kontrola myšlení a pocitů.

Setkávejme se se všemi spolužijícími ne s pocity závisti, podezírání a pokrytectví, ale s vědomím, že všichni jsme částí společného celku. V každém z nás, v každém zvířeti, rostlině, ale i v minerálech pulzuje tep Boží a aktivuje naše vědomí sounáležitosti, vzájemné pomoci a podpory, vycházející z Lásky společného Otce, Jehož realitě se přibližujeme láskou k bližnímu, životem dodržujícím Jeho zákony a úspěšnou meditací.

Literatura: Silvia Wallimann: „Mit Engeln beten.“

Zábrany v duchovním vývoji

Nedostatečná víra a důvěra v Tvůrce a Jeho pomoc

Nadměrný, nekontrolovaný růst vlastního ega

Bezohledné prosazování vlastní vůle a přání

Rozumová nadvláda

Nedostatečná kontrola vlastních slabostí, zvyklostí, myšlenek, slov a skutků

Vědomé lhaní, předstírání, pokrytectví, závist, pomlouvání

Nedostatečný boj proti nekontrolovaným touhám a požitkářství

Negativní ovlivňování ostatních a kritizování

Strach a nedobré představy

Nespravedlivé obviňování ostatních

Neschopnost odpouštět a pomáhat

Tyto hlavní exponenty našich slabostí jsou spojeny ještě s celou řadou dalších nedobrých vlastností. Prvním krokem k jejich zvládnutí je schopnost si je přiznat, silnou vůlí a nepřetržitou kontrolou proti nim bojovat.

Boj se sebou samým není lehký, ale zvladatelný. Odměna v životě současném i budoucím je veliká. Jen začít je nutno. Ne prázdnými slovy a předsevzetími, ale skutky.

Začni a uvidíš!

Jižní Čechy.

*Očima rybníků do nebe zadívaná
krajino dětství mého!
Zelánky cítím z prostydlého rána,
šum lesa borového.*

*Očima rybníků se dlouze na mne díváš,
ty připoutaná k vyšším.
Všechny mé mrtvé ve své náruči máš –
a já je znovu slyším.*

*Znovu jsem uviděl svůj kraj
s rybníky rozzářenými,
čejky jsem uslyšel v parách
zakvílet mezi nimi.*

*Šuměním sosen si vzlykni,
můj verši, do těchto chvil.
Puškvorcem zavoň mi prudce,
Ať vím, ať vím, že jsem tu byl!*

Ladislav Stehlík

*Stojíme na prahu Nového roku 2004.
Přeji Vám a Vaším milým rodinám,
aby tento rok byl rokem míru, vnitřní
harmonie, lásky a vzájemného poro-
zumění.*

Pavla